

ΜΑΡΙΑ ΚΟΝΤΥΛΗ & ΛΑΜΠΡΙΝΗ ΣΤΑΥΡΟΥ

Κατάθεση : ψυχής

Επιμέλεια/Μετάφραση: Άννα Αρσένη

Στο τεύχος του *Good Weekend* της 2ης Αυγούστου 2008, υπήρχε μια συνέντευξη από δύο ελληνίδες συμπαροίκους. Μάνας και κόρης. Της κας Λαμπρινής Σταύρου και της Μαρίας Κοντύλη. Η κα Λαμπρινή Σταύρου είναι πάρα πολύ γνωστή στην ελληνική παροικία. Άνθρωπος δυνατός, αισιόδοξος, που ατενίζει και ζει τη ζωή με δύναμη, κουράγιο και πάνω από όλα πίστη για ένα καλύτερο αύριο. Μια γυναίκα με πηγαία δύναμη που θα ζήλευσαν όλοι! Πραγματικός βράχος στην οικογένειά της, στα παιδιά της, στα εγγόνια της... Ένας ακλόνητος βράχος στο πλευρό κυρίως του Γιωργάκη, του εγγονού της, ο οποίος δυστυχώς είναι τυφλός!

Την κα Λαμπρινή τη γνωρίζω προσωπικά από το 1982... Δεν έχει αλλάξει καθόλου! Στην συνέντευξη που παραχωρήθηκε, η Μαρία μιλά για ένα μαγαζί που είχαν στον *Surry Hills*... Αυτό το μαγαζί ήταν που νοίκιασαν οι γονείς μου εκείνη τη χρονιά και έτσι είχαμε την τιμή να γνωριστούμε! Το δράμα αυτής της οικογένειας -λίγο πολύ- όλοι οι συμπαροικοί το γνωρίζουμε! Η κα Λαμπρινή είναι πάρα πολύ κοινωνικός άνθρωπος και δεν αντιμετωπίζει τα χτυπήματα της μοίρας με το να κλείνεται μέσα στο σπίτι. Προσπαθεί να κάνει το καλύτερο για τον εγγονό της! Ο Γιωργάκης έχει και αυτός δικαίωμα στη ζωή! Οι ελπίδες μάνας και γιαγιάς, αναπτερώθηκαν μετά το πρόσφατο ραντεβού τους με τον καθηγητή οφθαλμολόγο Δρ Μηνά Κορωναίο. Με την πρώτη ευκαιρία, ο Γιωργάκης θα υποβληθεί σε επέμβαση για βιονικό μάτι. Αυτό ίσως

του δώσει τη δυνατότητα να βγει από το σκοτάδι και να βλέπει -έστω και σκιές! Κάτι πολύ σημαντικό για ένα παιδί που γεννήθηκε στο σκοτάδι και όπως χαρακτηριστικά λέει και η μητέρα του "θα μπορούμε να περπατάμε σαν δύο ξεχωριστά άτομα!!!"

Όσο και να ισχυριζόμαστε σαν άνθρωποι, σαν συνάνθρωποι, σαν συμπαροικοί ότι συμπονάμε ανθρώπους που περνάνε κάποιες δοκιμασίες στη ζωή τους, βαθειά μέσα μας, πολλοί από εμάς υποκρινόμαστε! Δεν ξέρουμε το δράμα που κρύβει το σπίτι κάθε ανθρώπου, τον πόνο που κουβαλάει η ψυχή του καθενός, το κουράγιο που προσπαθεί να βρει για να αντιμετωπίσει το αβέβαιο αύριο!

Η συνέντευξη της Μαρίας ήταν κάτι σαν ...κατάθεση ψυχής! Ένα βουβό δράμα που κρατάει χρόνια ολόκληρα... Μια απελπισμένη κραυγή, που μοιάζει σταγόνα στον απέραντο μοναχικό ωκεανό αυτής της τόσο σκληρής ζωής... Μια κοπέλα που δεν έχει γευθεί χαρά, μόνο πίκρες όλα αυτά τα χρόνια! ..και μοναξιά. Απέραντη, αφόρητη, ανελέητη μοναξιά! Χωρίς έναν άνθρωπο δίπλα της να μπορεί να της κρατήσει το χέρι, να την παρηγορήσει...

Η επιστήμη προχωράει... Οι ελπίδες αναπτερώνονται... Σήμερα το βιονικό μάτι, αύριο κάτι καλύτερο! Η κα Λαμπρινή έχει μεγάλη πίστη στο Θεό, ο οποίος είναι σίγουρο ότι θα σκύψει και πάνω από το Γιωργάκη!

Η Μαρία Κοντύλη, 45 ετών είναι διαζευγμένη, μητέρα δύο παιδιών, ένα εκ των οποίων είναι τυφλό και χρειάζεται συνεχώς προστασία και φροντίδα. Η μητέρα της κα Λαμπρινή Σταύρου, 68 ετών, χήρα από τα 51 της χρόνια, φροντίζει τον εγγονό της σχεδόν συνέχεια, σε καθημερινή πλέον βάση. Η Μαρία επισκέπτεται καθημερινά, για να βοηθήσει όσο μπορεί την κατάσταση... Βοηθά επίσης όσο μπορεί την κόρη της η οποία είναι παντρεμένη και έχει πέντε παιδιά!

Μαρία: Προέρχομαι από ελληνική οικογένεια. Η μαμά ήταν αυστηρή. Αυτή μας πειθαρχούσε. Ο μπαμπάς ήταν σε αναπηρική καρέκλα καθώς έπαυσε από σκληρή δουλειά κατά πλάκα. Ήταν πολύ καλός άνθρωπος, ευγενικός. Όμως έπρεπε να τον φροντίζουμε συνέχεια...

Είχαμε μαγαζί take away στο *Surry Hills*. Το έβγαζε πέρα η μητέρα μου. Βοηθούσαμε κι εμείς. Παντρεύτηκα σε ηλικία 14 χρόνων. Πήγα σε έναν ελληνικό χορό και εκεί γνώρισα τον άνδρα μου. Ήταν 17. Δεν βγήκαμε καθόλου. Με ζήτησε από τους γονείς μου... Μακάρι η μαμά να είχε πει όχι.

Ο άνδρας μου ήταν καλός άνθρωπος. Όταν όμως έπινε με χτυπούσε και μου τραβούσε τα μαλλιά. Δεν το είπα ποτέ στη μητέρα μου. Το έκρυβα. Στα 18 μου χρόνια ήμουν ήδη χωρισμένη.

Έπινε με χτυπούσε και μου τραβούσε τα μαλλιά. Δεν το είπα ποτέ στη μητέρα μου. Το έκρυβα. Στα 18 μου χρόνια ήμουν ήδη χωρισμένη. Στην πραγματικότητα ήμουν ένα παιδί... Μεγάλωσα τα παιδιά μου μόνη μου. Η μαμά φυσικά πάντα με βοη-

Όμως δεν έδειχνε να την πειράζει καθόλου. Της άρεσαν τα εγγόνια. Εκείνη την εποχή ήμουν χαρούμενη... Νόμιζα ότι η ζωή θα μου χαμογελούσε, θα ήταν καλύτερη. Ο άνδρας μου τελικά αποδείχθηκε αλκοολικός. Γέννησα την κόρη μου σε ηλικία μόλις 15 ετών. Το γιο μου στα 16.

Ο άνδρας μου ήταν καλός άνθρωπος. Όταν όμως έ-

θούσε. Έπαιρνε το Γιωργάκη τα βράδια σπίτι της... Όμως ο μικρός άρχισε να θέλει μόνο εμένα και έτσι τον είχα συνεχόμενα για τέσσερα χρόνια. Έφτασα σε σημείο κατάρρευσης.. Δεν μπορούσα να ανταπεξέλθω στις καθημερινές απαιτήσεις και αναγκάστηκα να ζητήσω βοήθεια τέσσερις μέρες το μήνα από ένα ίδρυμα. Η μητέρα μου δεν συμφώνησε ούτε λεπτό σε αυτή μου την απόφαση. Δεν μου μιλούσε για βδομάδες.. "Δεν είσαι καλή μητέρα. Γιατί το έκανες αυτό". Τότε ήταν που πραγματικά κατέρρευσα. Δεν μπορούσα να συνεχίσω έτσι. Το ξέρω είναι τρομερό αυτό που θα πω όμως ήμουν πολύ νέα για να κάθομαι στο σπίτι μόνη, μαζί του με ένα φλυτζάνι τσάι και μια φέτα με vegemite, μέρα με τη μέρα, χρόνο με το χρόνο... Δεν με επισκεπτόταν κανείς! Ξέρω όλοι έχουν τις δουλειές τους, αλλά... Η κόρη μου έχει πέντε παιδιά και τα αδέρφια μου είχαν τις δικές τους δουλειές. Μόνο η μαμά με βοηθούσε.

Ο Γιωργάκης είναι μαζί της τα τελευταία τέσσερα χρόνια. Τον παίρνω στο σπίτι μερικές μέρες, όμως κυρίως είναι μαζί της. Μένουμε κοντά. Κάθε μέρα είμαι εκεί. Η μητέρα μου είναι πιο αυστηρή απ' ότι εγώ. Δεν θα του δώσει νερό αν δεν παίξει